

Ak by ste mali moc rozhodovať o živote a smrti
ostatných ľudí, ako by ste sa zachovali?

MORÁLNY KÓDEX VRAŽDY

román

Jenny Morris

MOTÝČ

MORÁLNÝ KÓDEX VRAŽDY

MORÁLNÝ KÓDEX

VRAŽDY

Jenny Morris

Preklad: Tereza Štubniaková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

An Ethical Guide To Murder

Text Copyright © Jenny Morris 2025

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd 1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Cover design by Sian Wilson / S&S Art Dept

Translation © Tereza Štubniaková, 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2025

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 148967/01

ISBN: 978-80-8164-415-3

*Pre Caroline, ktorá by si bola zaslúžila
žiť naveky.*

1. KAPITOLA

*Nikdy som nikoho neplánovala zabiť, no nemôžem dovoliť,
aby dobrí ľudia umierali, keď ich môžem zachrániť.
A tak sa musím vždy rozhodovať čo najspravodlivejšie
a najmorálnejšie.*

Prenasleduje ma nepríjemný pocit, že Ruth dnes zomrie.

Sedíme za kuchynským stolom, popijame čerstvo odšťavený pomarančový džús a raňajkujeme cereálie. Ruth je zahĺbená do týždenníka *British Medical Journal*. Ja si prezerám tiktok.

„Podaj mi Cheerios, prosím,“ požiadam ju.

Trochu zmätená zodvihne hlavu od časopisu. Chvíľu jej trvá, kým si uvedomí, že Cheerios má položené priamo pred nosom. „Prepáč, nech sa páči.“

Zoberiem si od nej škatuľu, náhodou sa nám pritom dotknú ruky a vtedy sa to stane. Je to ako statická elektrina, ale na steroidoch. Tisícka voltov rovno do srdca, ktorá vo mne zanecháva iracionálnu, no zato nepopierateľnú istotu, že moja najlepšie kamarátka, s ktorou sa poznáme už vyše sedemnášť rokov, umrie. Dnes v noci. O 23.44. Keď sa ma dotkne, presný čas jej smrti sa mi v záblesku svetla objaví vypálený na vnútornej strane viečok.

Škatuľa mi vypadne z ruky a po krémových kachličkách sa rozsypú okružle cereálie.

„Thea, si v poriadku?“

Niekoľkokrát prudko zažmurkám, aby som zistila, či opäť uvidím Ruthin predpokladaný čas smrti. Nič, iba temnota. Potom

skontrolujem, koľko mám prstov. Päť na každej ruke. Spolovice ošúchaný zelený lak takmer nedotknutý.

Vzduchom sa nesie aróma spálenej hrianky, no inak je všetko v poriadku. Ľudia nepredpovedajú smrť nad miskou sladkých cereálií. Takto to vyzerá, keď spojíte bujnú fantáziu s nedostatkom spánku. Toto je ešte bláznivejšie, ako keď som sa jedného dňa zobudila s tým, že nie som skrachovaná právnička, ale Amala Clooneyová a George mi dolu pripravuje lahodné Nespresso. Nič také sa, samozrejme, nedialo.

Čupnem si a začnem zhŕňať Cheerios späť do škatule. „Hej, len som mala veľmi zvláštny pocit... nevšímaj si ma. Som unavená. Potrebujem sa poriadne vyspať.“

„Jasné! Snažíš sa vykrútiť z dnešného večera. Na to zabudni! Predpisujem ti paracetamol, vodu a krátku poobednú siestu.“

Dnes večer po práci oslavujeme Ruthino úspešné ukončenie druhého roka postgraduálneho štúdia, čo znamená, že teraz je z nej kvalifikovaná doktorka. Je to vyvrcholenie piatich rokov štúdia na lekárskej fakulte a ja som odhodlaná postarať sa o to, aby si dnešný večer poriadne užila. Pokrútim hlavou v nádeji, že tak odoženiem svoju najnovšiu mylnú predstavu.

„Ani náhodou! Bude to skvelá noc. Všetko je v úplnom v poriadku.“

Moja kancelária v centrálnom Londýne je od nášho bytu vzdialená dve zastávky metrom a niekoľko minút chôdze. Vždy spoľahlivo meškám a ani dnešok nie je výnimkou. Nemôžem za to. Vzadu v hlave sa mi usadila pulzujúca bolesť, s ktorou si neporadí ani tabletky proti bolesti. Stojím pri turnikete a hodnú chvíľu sa pokúšam použiť vernostnú kartu z kaviarne ako cestovnú kartu, kým mi nepomôže milý postarší pán, ktorý vyzerá, akoby ho vystrihli z Dickensovho románu. Navyše som si doma zabudla prístupovú kartu a musím poprosiť recepčnú, aby ma pustila dnu. Vyžadujú si odo mňa preukaz totožnosti, čo očividne robia len pre efekt, keďže sa mi to tento mesiac prihodilo už piaty raz.

Pracujem na personálnom oddelení v banke. Moje zamestnanie nikdy nikoho nezaujímalo dostatočne na to, aby sa ma naň podrobnejšie pýtal. Kancelárske priestory sa nachádzajú na rozsiahlom otvorenom poschodí. Jeho stredom sa tiahnu dlhé rady kancelárskych stolov a steny lemujú priesvitné sklá miestností, určené na porady alebo ako kancelárie vedúcich pracovníkov. Nášmu tímu patrí jeden zo stolov a nevelký kus steny, ktorý naša šéfka Zara prekryla obrovskou bielou tabuľou. Tá je rozdelená na niekoľko stĺpcov. Každý stĺpec má pridelené meno a pod menom sa nachádza zoznam úloh. Pod mojím menom je odľaknutá polovica úloh na tento týždeň, no taktiež na mňa hľadia štyri zamračené tváričky, ktoré tam nakreslila Zara. Momentálne balansujem na hrane, keďže som nedávno schválila zverejnenie inzerátu na *teroristického poradcu* namiesto *antiteroristického poradcu* (musíme sa predsa uistiť, či náhodne nefinancujeme ISIS. Stáva sa to.). Priznávam, že to na našu spoločnosť nevrhlo najlepšie svetlo a pozornosť, ktorú si táto správa vyslúžila na sociálnych sieťach, nebola práve ideálna. No technicky by sa to dalo považovať za preklep a skutočne ma pre to nemusela nazvať nemožnou flákačkou.

„Meškáš... znovu,“ napomenie ma Zara. Vstane a červenou fixkou pridá na tabuľu ďalšiu tváričku, ktorá mi pripadá ešte zúrivejšia než tie predošlé.

„Prepáč, ak chceš, môžem ostať dlhšie.“

„Nepochybujem, že by si Ruth s radosťou povedala, že si sa na naše večerné stretnutie oneskorila kvôli mne. Môžeš si to nahradiť cez obednú prestávku.“

Zhodou nešťastných náhod je práve Zara Ruthinou druhou najlepšou priateľkou, hoci skutočne netuším prečo. Pred troma rokmi spolu chvíľu chodili, no Zara sa po necelých dvoch mesiacoch rozhodla, že pustí Ruth k vode.

Nemám pocit, že by mali okrem rodinného bohatstva spoločné aj niečo iné. A napriek tomu je teraz Zara prítomná v oboch oblastiach môjho života a neodstrániteľná ako pleseň na nohách.

Na jej obranu však musím povedať, že práve vďaka nej som získala túto pracovnú pozíciu. Viem, že ma nemá rada a robí to pre Ruth, no navzdory tomu som jej za to vďačná. A tak si zahryznem do jazyka, skloním hlavu a sústredím sa na vyhodnocovanie dotazníkov o stave duševného zdravia zamestnancov. Aj bez toho, aby som si ich prečítala, presne viem, čo sa v nich píše: všetci sme poriadne vystresovaní, takže by sme ocenili, keby ste nám do už aj tak nabitého programu nepridávali relaxačné semináre a odkázali technickému oddeleniu, aby prestalo „vylepšovať“ finančný systém. Zahĺbim sa do zhromažďovania odpovedí a na obed si už na udalosti z dnešného rána ani len nespomeniem.

A potom musím podpísať doručenie balíka. Žena mi vtisne do ruky pero a do chrčtice mi tak vyšle známy elektrický výboj. *Desať rokov.* Umrie druhého augusta o 15.04. Rýchlo odtiahne ruku. Prebehlo to rovnako. Elektrina. Dátum a čas. Zhorená hrianka.

Možno je to jeden z prvých príznakov mozgovej porážky?

Eli, moja najobľúbenejšia a jediná priateľská kolegyňa, mi pomôže vygoogliť symptómy, vďaka čomu zistím, že mŕtvicu môžeme vylúčiť. No nepochybné sa so mnou niečo deje. Teraz už začínam mať pocit, že si moje telo vymyslelo toto zložité psychosomatické sprisahanie, aby sa tak vyhlo večeru so Zarou. Nedovolím, aby tento iracionálny, no hrozný pocit, pri ktorom sa cítim, akoby mi niečo vypaľovalo v žalúdku dieru, zničil Ruthin večer. A tak dokončím tie najnutnejšie úlohy, odídem domov a namierim si to priamo do postele. V spánku vás predsa nemôžu prenasledovať vtieravé paranoidné myšlienky. Mozog, teraz som ťa dobehla.

Z víťazstva sa však dlho neteším. Nenastavila som si budík, takže som spala do deviatej večer a zobudilo ma až Ruthino klopanie na dvere. „Thea, si hotová?“

„Takmer,“ zaklamem a pokúšam sa nenadávať, kým si rozdeľujem špirálou polepené mihalnice. Zlepili sa mi, kým som spala.

„Taxík tu bude o päť minút.“

Meškáme, pretože sa nemôžem rozhodnúť, čo si mám obliecť. Zara je vždy od hlavy po päty vyobliekaná v značkovom oblečení. S vedomím, že dnes večer ide s nami, si prezerám obsah skrine a premýšľam, prečo som sa rozhodla obliekať ako sedemročná. Som ako straka, takže ma to zakaždým ťahá k flitrom a rôznorodým vzorom a chvíľu mi trvá, kým vyhrabem obstojné modré šaty, pančuchy – pretože je január – a čižmy na podpätku. Tie sú o pol čísla väčšie (kúpila som ich vo výpredaji, nemohla som ich tam predsa nechať), a tak potrebujem aj ponožky. Nanešťastie som našla len pár s obrázkom žraloka vo farebnom klobúčiku s nápisom „Dajme si do nosa“. Budem sa snažiť, žraloky, sľubujem.

So Zarou a s ďalšími dvoma Ruthinými kamarátkami sa stretne-
me v bare Supernova na Clapham High Street. Zara už určite pila,
pretože mi povie len: „Vyzeráš obstojne.“ A ja som rada, že som
zvieracie ponožky zrolovala hlboko do čižiem.

Klub Supernova je veľkolepou oslavou diska a oldies a od všet-
kých sa očakáva, že si pri bare zakúpia predražené svietiace palič-
ky. Rodičia ma pred smrťou odchovali na popovej hudbe z deväť-
desiatych rokov (mama) a rocku zo sedemdesiatych rokov (otec).
Zvyčajne ma nič neteší viac než predvádzanie choreografických
a textových znalostí skladieb kapiel S Club 7 a Queen, no dnes moji
oblúbenci stratili svoj lesk.

Zakaždým, keď na parkete do niekoho vrazím, pred očami sa mi
žiarivejšie než neónové svetlá nad barom vysvieti dátum a čas ich
smrti. Žena v červených šatách, ktorá neprestáva v podrepe krútiť
zadkom: *dvadsaťpäť rokov*. Chlap, ktorý ju z druhej strany miest-
nosti hanblivo pozoruje: *pätnásť rokov*. Dvojica, ktorá si navzájom
kontroluje mandle: *päť a päťdesiat rokov*.

Je 23.27. Potím sa, no chľpy na rukách mi stoja dupkom. Už to
viac nie je zábavná zvláštnosť, a hoci si uvedomujem, že ak niečomu
takému verím, musím byť padnutá na hlavu, nedokážem sa zbavíť
neústupčivého hlasu, ktorý hovorí: *Čo ak? Čo ak je to skutočné*
a Ruth o 23.44 umrie?

Uprene sa zahľadím na Ruth, akoby ju môj pohľad dokázal ochrániť. A pripomeniem si, že neexistuje žiadny dôvod, prečo by som mala veriť tomu, že sa stane niečo zlé. Je stelesnením zdravia: pokožka jej žiari a medovožlté kučery sa jej lesknú pod neónovým svetlom. Pokúšam sa čo najprirodzenejšie pohybovať do rytmu hudby, no veľmi mi to nejde, keďže sa mi pritom zošmykujú hlboko zrolované ponožky. Keď hudba trochu spomalí, využijem príležitosť a zohnem sa, aby som ich potiahla vyššie. No skôr než sa mi to podarí, samotná bosorka sa otočí nesprávnym smerom a vrazí do mňa, pričom jej z ruky vypadne vodka s brusnicovým džúsom.

„Čo to, dočerta, stváraš, Thea?“ Zara podráždene zdvihne ruky, akoby to bolo celé moja vina, ignorujúc fakt, že sa mi do pančúch práve vpija jej nápoje.

Ostatní tancujúci na nás zízajú. Pretláčame sa cez bludisko tiel, kým nenájdeme tichšie miesto, kde môžeme lapieť dych. Niekoľko minút ani jedna z nás neprehovorí.

Ako prvá preruším ticho ja: „Bola to nehoda.“

„Teba nehody prenasledujú, Thea.“

„Na parket sa nemajú nosiť nápoje. Toto som nespôsobila ja.“

Zara si povzdychne. „Keby si nebola taká ľahkovážna, možno by si nerobila toľko chýb.“

Samozrejme. Mohla som si myslieť, že Zara ani len na jednu noc nezabudne na tú záležitosť s *teroristickým poradcom*: „Bol to poondiaty preklep. A už som sa za to ospravedlnila.“

„Videli to tisíce ľudí. Dokážeš si vôbec predstaviť, aké trápne to bolo pre spoločnosť a pre mňa?“

Netuším, čo chce odo mňa počuť. Vďaka bohu, náš rozhovor preruší Ruth. „Hej, dievčatá, všetko v pohode?“

Zara pokrúti hlavou. „Mám jej plné zuby. Idem si po ďalší drink.“

„Tentoraz ho nerozlej,“ poviem a užívam si slobodu prejavu, keďže pred Ruth mi hlavu neodtrhne.

„O čo ide?“ zaujíma sa Ruth.

„O nič. Potrebujem sa nadýchať čerstvého vzduchu.“

Vo fajčiarskom priestore sa tlačí asi pätnásť ľudí v rôznych štádiách opitosti. Napriek tomu to tu pôsobí pokojne. V porovnaní s potom nasiaknutou vlhkosťou klubu mi dym pripadá svieži a tiché rozhovory prerušuje len občasné potaľovanie z cigarety.

Dotacká sa k nám chalan asi v mojom veku. Pohľad má sklený a zdá sa, že sa na nás zo všetkých síl pokúša zaostriť. „Máte cigu?“

„Nie, prepáč,“ odvetí Ruth.

Len sme sa chceli trochu vyvetrať. Ruth nefajčí, pretože si váži svoje zdravie, a ja nefajčím, pretože si to nemôžem dovoliť.

Chlapík sa nevzdáva. „No tak, určite máte.“

„Nemáme žiadne cigarety,“ zopakujem tentoraz ostrejším tónom.

„V poriadku. Len som sa pýtal. Nemusíš sa pre to hneď správať ako suka.“

Nechám to tak, pretože sa okamžite presunie k niekomu inému. „Čurák,“ zašomrem si popod nos tak, aby ma Ruth počula.

„Zvyčajne je v pohode, len keď sa opije, je trochu otravný. Zara ho pozná,“ prezradí mi Ruth.

„Hmmm, Zarin kamoš, skvelé.“

Venuje mi veľavravný pohľad. „Nesľúbila si mi náhodou, že budeš milá?“

„To ona začala,“ bránim sa a je mi jedno, ako detinsky pritom vyznievam. „Kašli na to! Čoskoro pre ňu prestanem pracovať, takže sa nebudeme mať o čom hádať.“ Asi vás neprekvapí, že som nikdy nesnívala o práci na personálnom oddelení pod vedúcou, ktorú neznášam. No pohorela som na advokátskych skúškach, takže som sa s tým musela na nejaký čas uspokojiť. Práca na personálnom mi pripadala podobná právu, a tak som toto miesto pokladala za dobrý odrazový mostík.

„Skutočne? To je skvelé. Chystáš sa na pohovor?“

„Nie, ale prihlásila som sa na jeden webinár o alternatívnych cestách k právu, ktorý vyzerá celkom dobre.“

„Webinár?“

„Krčíš nosom.“

„Poznám ťa, Thea. Žiješ podľa hesla, ,kto nič nerobí, nič nepokazí‘. No taktiež viem, že keby si sa trochu posnažila, zvládla by si to. Zara má rôzne kontakty v právnických firmách. Určite by ti dokázala pomôcť.“

„Máš pravdu, celkom určite by sa ma rada zbavila.“

Venuje mi letmý úsmev a potom povie: „Skutočne si cením, že si dnes večer prišla. Viem, že Zaru veľmi nemusíš, no zatiaľ sa dobre bavíme a to, že sú tu so mnou všetky moje priateľky, pre mňa veľa znamená.“

Chystám sa povedať niečo milé, keď si odrazu všimnem Ruthine hodinky. 23.44.

„Skutočne je už toľko hodín?“

„Hej, no tieto idú trochu popredu. Ešte skôr, než začnem pracovať na JIS-ke, chcem si navyknúť chodiť všade načas.“

Jej slová preruší výkrik. Vyhadzovač spozornie, no nedokáže určiť zdroj problémov. V chrbte zacítim lakeť a všimnem si, ako sa ten čurák, ktorý nás pred chvíľou žiadal o cigaretu, mláti s omnoho väčším chlapíkom. Vyzerá ako huňatá čivava, ktorá sa rozhodla pobiť s rotvajlerom. Malé psy nikdy nemajú dosť silný pud sebazáchovy. Zasadí úder, ktorý vyzerá, akoby doň musel vložiť všetku silu, no iba ním väčšieho chlapa podráždi. Rotvajler si vymení rýchly pohľad s dievčaťom stojacim vedľa neho a jediným pohybom pošle čivavu na druhý koniec dvora.

Priamo do Ruth, ktorá sa zrúti na zem a zmizne v spleti tiel.

„Uhni!“ vrieskam a vrhnem sa za ňou. Do kolena sa mi cez pančuchy zarezáva rozbité sklo. Pri ostrom pichnutí sa myknem, no ignorujem ho. „Ruth?“

Nereaguje. Na schode do klubu a na asfalte pod jej hlavou je krv a aj jej zlatohnedé kučery sa sfarbujú od krvi. Dotknem sa jej zápästia, aby som jej skontrolovala pulz. Ešte stále ho dokážem nahmatáť, no hlboko v kostiach cítim pravdu: umiera. Ostávajú jej menej než dve minúty.

Vyhadzovač zmizol. Určite išiel pohľadať policajta, ktorý každý piatkový večer hliadkuje pred Supernovou, aby sa postaral o tých, ktorí nevedia, kedy odísť domov. Nespomínam si, kedy som začala kričať, no dav okolo mňa sa rozostúpi a všetci sa teraz tlačia na železný plot obkolesujúci fajčiarsky kút. Akoby sa rozhodli, že ak budú ticho a nehybne stáť, čas sa spomalí a všetko bude v poriadku.

Pohľadom klížem z jedného človeka na druhého a čakám, kedy sa mi pred očami zázračne zjaví riešenie. A vtedy kútikom oka zachytím svoju ponožku. Hlúpu ponožku so žralokom. V tej chvíli si uvedomím, že je to všetko moja vina. Vedela som, že umrie, a nič som jej nepovedala. Potom sme meškali, pretože som zaspala a nemohla som nájsť žiadne normálne oblečenie alebo decentné ponožky. A nakoniec sa o mňa potkla Zara, keď som si tie hlúpe ponožky naprávala, čo viedlo k tomu, že sme sa práve v tejto chvíli ocitli vo fajčiarskom kútiku.

Človek, ktorého milujem najviac na svete, umrie, pretože som si nedokázala nájsť poondiate *ponožky*.

Niektó vystúpi z kruhu a kľakne si ku mne – muž, ten čurák, ktorý začal bitku. Hlas sa mu chveje. „Je v poriadku?“ Vyzerá omnoho mladšie než pred pár minútami. Z tváre sa mu vytratil arogantný úškrn a už viac nevypína hrud'. „Vieš, že som do nej nechcel strčiť, však? Nemôžem za to. Bola to nehoda.“

Ruth ešte nevychladla a on sa už pokúša zvaliť vinu na niekoho iného. Najradšej by som mu holými rukami vydrapila hlasivky. Urobila by som čokoľvek, len aby prestal hovoriť. Odrazu si uvedomím, že to predsa len nie je moja vina. Môže za to on. To on sa začal biť. On nevedel, kedy prestať. To jeho mľandravé neovládateľné telo ju zrazilo na zem.

Ruth, ktorú poznám od základnej školy a ktorá vždy hrala fér a v ostatných videla len to najlepšie, je mŕtva. Odrazu je toho na mňa priveľa. Srdce sa mi zauzľuje a ťaží ma vedomie toho, čo bude nasledovať: žiaľ, bolesť, strata. To neprežijem. Už nie.

Jedna minúta.

Chlap, ktorý sa onedlho stane Ruthiným vrahom, sa načiahne a schmatne ma za ruku. „Prosím, povedz niečo!“

Žiada ma, aby som mu povedala, že všetko bude v poriadku a že práve nezabil moju najlepšiu kamarátku, akoby mi záležalo na tom, čo s ním bude. No pozriem sa na ruku, ktorú má položenú na mojom ramene, a premkne ma tá istá hrôza: ostáva mu päť mesiacov života. To je o päť mesiacov viac, než ostáva Ruth.

To, čo nasleduje, nedokážem celkom dobre vysvetliť, pretože netuším, čo vlastne robím. Ruka mu ešte stále spočíva na mojom ramene a ja cítim jeho životnú silu rovnako, ako keď sa mi pľúca plnia vzduchom. Potiahnem za šnúрку a sila sa uvoľní. Jeho život teraz patrí mne. Odtiahne si ruku a nedôverčivo ma pozoruje.

Ruth sa na zemi mykne a ja si predstavím jej pohreb a prázdnu tmavú dieru, ktorú tu po sebe zanechá. To nemôžem dovoliť.

Oddelila som sa od tela. Vedie ma akýsi hlboký primárny inštinkt alebo doteraz nečinná svalová pamäť – teda aspoň si to nahováram, pretože potrebujem veriť, že toto robí niekto iný. Chytím ho za ruku, zavriem oči a myseľ oviniem okolo jeho života. Tentoraz prudko potiahnem. Zaplaví ma vlna energie. Elektrina. Každý kúsok môjho tela ožije, akoby som v zime vstúpila do oceánu. Onedlho sa rozbúrená voda upokojí a telo mi omývajú teplé vlny. Pustím ho a dotknem sa Ruthinho pleca. Tá istá energia teraz zo mňa preteká do nej. Môj dotyk jej zohreje pokožku.

Opäť sa pozriem na muža, ktorý mi každou minútou viac pripomína chlapca. A nejakým spôsobom, hoci to vôbec nedáva zmysel, presne viem, o čo som ho práve pripravila. „Je to v poriadku. Čoskoro bude po všetkom,“ poviem. A potom priškrteným šeptom dodám: „A je mi to ľúto. Nemala som na výber.“

Zbledne, tvár si vloží do dlaní a od úľavy vydýchne.

Toto všetko prebehne, kým sa vyhadzovačovi podarí dovieť policajta. Vyhadzovač so škrípaním odtiahne kovový plot. Policajt odoženie dav ľudí. Záchranári si kľaknú k Ruth a požiadajú ma, aby som ustúpila. Ruth pootvorí oči. Plytko sa nadýchne a pokúsi sa posadiť.

„Ostaňte ležať,“ požiada ju záchranár. „Je dôležité, aby ste sa pred prehliadkou nehýbali.“

Na betóne je kaluž krvi, no nikto nevie nájsť ranu.

Chlapec, ktorý by sa stal Ruthiným vrahom, sa otočí a očividne hľadá svojich priateľov. Urobí krok a nohy sa mu podlomia. Zdá sa, akoby mu niekto uštedril úder do kolien, až na to, že pri ňom nikto nestojí. Zrúti sa na zem a nehýbe sa. Jeden zo záchranárov sa k nemu rozbehne a potom sa k nemu pridá ďalší a zanecháva Ruth osamote. Usilujú sa ho oživiť, pokračujú v rytmickej snahe zachrániť mu život, kým sa neozve prasknutie. Rebbo. Poviem im, že je to zbytočné. Je mŕtvy. Bol stratený vo chvíli, keď som sa ho dotkla.